

Poet și critic

George Coșbuc

- „Ce știu nu vreau să țin secret -
Te rog să lași în pace muza,
Căci tu ești cel mai prost poet
În Siracuza.
Troheii șchiopi și iambii duri;
Și nici nu știi măcar să-i furi!”

Dar n-a sfârșit, căci Dionis,
Ca un al doilea Ajax mitic,
A râs de furie și-a închis
În turn pe critic.
P-un biet Omer îl poți nega;
Dar când e prinț, e altceva.

Orice poet, ca rege-i prost;
Dar ca poet e orice rege
Un geniu cum puțini au fost!
Deci să-nțelege
De ce murind fu Nero trist,
Nu ca-mpărat, ci ca artist.

Și bietul critic, otrăvit
D-ale slujbașilor insulte,
Trei părți din zi era silit
Mereu s-asculte
Toți iambii despre cari a zis
Că-s cei mai proști din câți s-au scris.

Din zori de zi un sclav îi sta
La cap, citind până deseară;
Așa și ieri, și azi așa
Și mâine iară.
Și tot tavanul era scris
Cu versuri d-a lui Dionis.

Dar după ce-a trecut un an,
Slujbașul vine și-l vestește
Că-l iartă nobilul tiran,
Și că-l pofteste
Să meargă la palat curând.
Poetul l-a primit râzând.

- „Am versuri iar! Un nou volum,

Și laude-mi spun toți Zoilii.
Să vezi! Eu cred că fac acum
Mai buni dactilii.
N-am nici un vers pocit și rău,
Și-aș vrea s-aud cuvântul tău!"

Și de pe sul, cu mult avânt,
Ies odele, încet, cu-ncetul.
Olimpic și cu glasul sfânt
Citea poetul.
Curtenii, transportați, răspund:
- „Ce-artistic, ah! și ce profund!"

- „Și tu ce zici? M-am îndreptat?"
Polixen, tremurându-i pașii,
Spre ușă pleacă, resignat,
Privind slujbașii:
- „E cheia temniței la voi?
Haide, duceți-mă înapoi!"